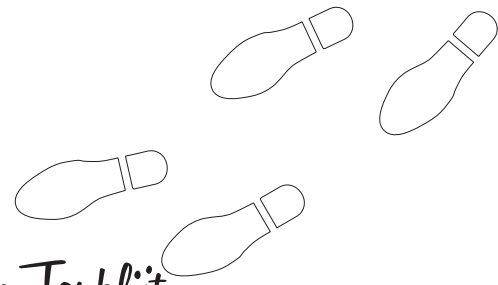

REIZEN
WANDELEN
MET HELLA

in de beeldentuin Giardino, Berg en Terblijt

‘Ik overleefde het ongeluk en werd ‘het wonder van Heerlen’ genoemd’

Op haar 14de zweefde Mieke Winants een week lang tussen leven en dood. Uit dankbaarheid dat ze mocht blijven leven, wilde ze anderen helpen: ze werd verpleegkundige, vertrouwenspersoon, mediator én relatietherapeut.

Tekst Hella van der Wijst | Foto's Wim Lanser

De voordeur zwaait open van de statige voormalige burgemeesterswoning in Berg en Terblijt. Mieke Winants en ik worden hartelijk begroet door eigenaar Martin Dreessen. “Veel bezoekers zeggen: wat een werk om die beeldentuin bij te houden. Wij zeggen: wat bevoorrecht ben je als je dit hebt en mag delen met anderen.” Hij en zijn vrouw Ineke kregen in 1989 de kans het huis te kopen dat door Inekes overgrootvader was gebouwd. Sindsdien wonen ze er met twee kinderen en hun kleinkinderen. Een bevriende kunstenaar, Jos van Vreeswijk, bracht Martin en Ineke op het idee van een beeldentuin. In plaats van paardjes in de wei erbij... Eerst exposeerde het gepensioneerde echtpaar zijn eigen verzamelde kunst, maar ondertussen is er werk te zien van gerenommeerde en jonge getalenteerde beeldhouwers en schilders. Beeldentuin Giardino is een inspirerend kunstuitje in het mooie glooiende Limburgse landschap even ten zuiden van Maastricht.

De vrouw op één been trekt als eerste onze aandacht. Een voluptueus bronzen beeld van Nic Jonk,

met rondingen die je wilt aanraken. Mieke: “Mooi dat ze volslank is, zoals de meeste vrouwen, en toch heel sierlijk. Jammer dat onze samenleving zo gericht is op slank zijn en afvallen. Daardoor verlies je veel levensvreugde.” Ook in haar praktijk voor relatie- en seksuele problemen hoort ze vaak dat mensen worstelen met hun lichaam. “Zo had ik een lesbisch stel van wie één erg veel moeite had met haar omvang. Aan het einde van de therapie riep ze uit: ik voel me weer sexy, kijk maar weer naar mij!” In Miekies behandeling draait alles om communicatie en inzicht. “Als mensen niet meer praten, elkaar niet meer aanraken, groeien ze uit elkaar. Of je nu 30 of 70 jaar bent.” In therapie komen vaak de emoties los. Als partners van elkaar horen wat ze al lang niet meer gehoord hebben: dat ze van elkaar houden, en wat hun wensen zijn. “Dan ben ik niet bezig met seksuele standjes, maar hoe de intimiteit terugkomt in de relatie.” De symboliek van het beeld spreekt Mieke persoonlijk erg aan. “Ook op één been kun je nog staan. Na alles wat ik als jong meisje heb meegemaakt, moest ook ik mijn evenwicht hervinden.” ▶

De symboliek van de beelden spreekt Mieke aan.

Beeldentuin Giardino is strak gesnoeid.

Rustig even napraten over wat we hebben gezien.

‘Als kind wilde ik al relatietherapeute worden. Nu ben ik het!’

Eerst verdronk haar broertje toen hij logeerde bij een oom. “Wij waren als een tweeling, echt vriendjes. Het was een grote klap voor ons gezin. Vader zei: dat is de wil van God, we moeten ermee leren leven.” Haar moeder werd depressief. Er werd niet over gesproken. Maar Mieke weet nog goed hoe ze met de oom bij wie haar lievelingsbroertje was verdronken, ging wandelen om hem te troosten. “Toen al was ik bezig met relaties tussen mensen en wilde ik helpen.” Dat gevoel werd nog sterker nadat Mieke op haar 14de werd overreden door een vrachtwagen. Omstanders zagen het gebeuren en riepen tegen de chauffeur dat hij achteruit moest rijden omdat hij óp haar middel stilstond. Daarna is de chauffeur uit de auto gesprongen, weggerend en pas gestopt toen hij niet meer kon. “Ik heb toen een bijna-dood-ervaring gehad. Ik was in een kleurige vallei met mooie muziek en dacht: het is goed zo. Maar ineens lag ik daar weer op de keiharde koude straat, en legde een man zijn jas onder mijn hoofd.” Een week lang zweefde Mieke tussen leven en dood in het ziekenhuis. Op haar school brandden ze kaarsjes en baden ze voor haar. “Er werd niet veel voor mij gegeven. Maar ik heb het overleefd en werd ‘het wonder van Heerlen’ genoemd.”

Ze moest opnieuw leren lopen en artsen zeiden dat ze geen kinderen zou kunnen krijgen. Mieke kijkt zelfverzekerd naar haar buik als ze zegt: “Ik heb altijd gedacht: dat gaat mij gewoon lukken!” Weliswaar kwamen ze met een keizersnede en waren ze licht van

gewicht, maar Mieke kreeg twee gezonde kinderen en is ondertussen trotse oma van twee kleinkinderen, Nienke en Joppe. Vooral het gevoel dat zij mocht blijven leven, maakte dat Mieke uit dankbaarheid anderen wilde helpen. Dus werd ze verpleegkundige.

We wandelen verder in de strak gesnoeide beeldentuin. In het voorjaarszonnetje is het heerlijk, erbuiten nog wat frisjes. We stoppen bij een uitbundig beeld: *Levensvreugd*, ook van Nic Jonk. Mieke: “Mijn serieuze kant heb ik altijd beter benut, maar dat verlangen naar uitbundigheid was er ook altijd. Naarmate ik bewuster in het leven stond, heb ik meer leren genieten.”

Dan stoppen we bij een heel ander beeld, een bronzen dame zonder hoofd en een gehavende torso, van Marti de Greef. Daar zegt Mieke: “Door ziekte zijn mensen niet meer compleet. Maar in plaats van boos te worden op het lichaam, probeer ik dat gevoel te kantelen: door blij te zijn dat het lichaam gedragen blijft.” Als dialyseverpleegkundige hoorde Mieke regelmatig over seksuele problemen bij zieke mensen en hun partners. Een patiënte met een katheter en een echtgenoot die meer intimiteit met haar wilde, brachten haar op het idee een opleiding seksuologie en relatietherapie te gaan volgen. “Zij vond die katheter zo vreselijk en schaamde zich voor haar dikker geworden buik, waardoor ze alle intimiteit meed. Haar man werd daar bijna gek van; hij was nog altijd dol op haar. Maar hij ging over haar grenzen heen, waardoor ze almaar verder uit elkaar groeiden.” Omdat hier nog niets over bestond, heeft Mieke het boekje *Dialyse en Intimiteit* geschreven.

Mieke was al vertrouwenspersoon voor het ziekenhuispersoneel en ging de opleiding tot mediator doen. De periode waarin ze opnieuw ging studeren, viel samen met het einde van haar huwelijk. Dat liep niet zoals ze had gehoopt. In 2009 werd ze gevraagd om mede de polikliniek Seksuologie op te zetten in

Het bronzen beeld van Marti de Greef inspireert ons.

Hella en Mieke bij *Levensvreugd* van Nic Jonk.

Heerlen. Hier heeft ze met veel plezier gewerkt, tot haar pensioen in 2013. Als ik opper dat zieke mensen misschien wel wat anders aan hun hoofd hebben dan seks, antwoordt Mieke rustig: “Ook de gekwetste mens heeft seksuele gevoelens en behoefte aangeraakt te worden.” Mieke gaat dan een gesprek aan over wat nog wel mogelijk is en wat ze wel en niet willen. Via symboolkaarten en speelse opdrachten hoopt ze weer een begin te maken met het voelen en aanraken. Het valt Mieke op hoe patronen die je hebt ontwikkeld om te overleven in je kindertijd, nog altijd worden gebruikt als je als volwassene in de knel komt. Samen die patronen ontwarren en daar inzicht in krijgen is het belangrijkste van haar behandeling. Toen Mieke zag hoe ze in korte tijd iets voor echtparen kon betekenen, besloot ze om na haar pensioen als zzp'er een eigen praktijk voor relatie- en seksuele problemen te beginnen. “Bovendien, ik was nog helemaal niet toe aan stoppen! Als kind wilde ik al relatietherapeute worden, op mijn 65ste ben ik het geworden!”

Terwijl haar vader niet kon praten over het grote verdriet in hun gezin, is Mieke in haar leven juist over alles gaan praten. “Niet praten maakte mij onzeker. Die onzekerheid is weggesleten, maar daar doe je een heel leven over.” Goede communicatie en weer ‘vriendjes zijn’ vindt ze dan ook het belangrijkste. In haar nieuwe relatie met Frans heeft ze dat. “We durven te botsen, maar houden altijd respect en aandacht voor elkaar.” Als we ten slotte ‘poseren’ bij een beeld van Frans van Straaten met de titel *Flexibel* zegt Mieke dat kunst steeds belangrijker wordt in haar leven. Dat ze er blij van wordt. Maar ook hoor ik haar tegen de fotograaf fluisteren: “Sta ik goed? Ik vind mezelf van de zijkant het minst leuk...” Zo doortastend als Mieke overkomt als het haar werk betreft, zo verlegen is ze nog altijd over zichzelf. We moeten allebei lachen. Soms is het makkelijker om anderen te helpen en zelfvertrouwen te geven, dan jezelf. ■

Wandelen bij Berg en Terblijt

Startpunt: Rijksweg 31, Berg en Terblijt.

Route: Beeldentuin Giardino (een combinatie met de Geulhemroute is goed mogelijk, zie www.wandelgidszuidlimburg.com).

Lengte: 1 km (beeldentuin) tot 12,5 km (inclusief Geulhemroute)

Openingstijden: vr t/m zon 11-17 uur, zie www.giardinobeeldentuin.nl

Horeca: Hotel Café De Geulhemermolen, Geulhemmerweg 49, Berg en Terblijt, T 043-604 04 49, www.geulhemermolen.nl

OV: vanaf NS station Valkenburg bus 51 (richting Maastricht Pottenberg), halte Berg Kerk, Berg en Terblijt (10 minuten reistijd). Hiervandaan is het nog 5 minuten lopen.

